

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 13 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej oddalił powództwo (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko B. W. o zapłatę 24 944,67 zł z odsetkami umownymi.

Powyższy wyrok wynikał z uznania powództwa za nieudowodnione. Zabrakło twierdzeń faktycznych i dowodów na okoliczność łączącego strony stosunku umownego. Powód ograniczył się do przedstawienia wezwania do zapłaty i wyciągu z ksiąg banku. Na podstawie takiego materiału dowodowego nie ma możliwości dokonania subsumpcji podanych faktów do obowiązujących przepisów prawa i treści umowy łączącej strony.

W apelacji od powyższego wyroku powód zaskarżył, to orzeczenie w całości. Skarżący podniósł następujące zarzuty naruszenia:

- art. 339 § 2 k.p.c. poprzez błędną wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że warunkiem koniecznym uznania za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie i w konsekwencji uwzględnienia dochodzonego roszczenia jest przedstawienie dowodów na poparcie tych twierdzeń;
- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie i dokonania jej w sposób dowolny z pominięciem okoliczności wynikających z dokumentów prywatnych, które nie zostały zakwestionowane;
- art. 207 § 3 k.p.c. poprzez ograniczenie się do biernej oceny stanowisk stron i uniemożliwienie powodowi skonkretyzowania twierdzeń faktycznych przez zaniechanie wezwania do uzupełnienia braków formalnych w postaci umowy i historii operacji na rachunku pozwanej.

W konkluzji skarżący sformułował wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości z obciążeniem pozwanej kosztami procesu za obie instancje. Powód wniósł również o dopuszczenie dowodu z umowy zawartej pomiędzy stronami i historii operacji na koncie kredytowym pozwanej, załączając do apelacji wydruk zestawienia operacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest zasadna.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, Sąd odwoławczy przyjmuje za własne.

Rację ma skarżący, że w sprawie doszło do naruszenia zasad wydania wyroku zaocznego. Nie ma wątpliwości, że zostały spełnione warunki dopuszczalności procedowania w tym trybie, które wynikają z art. 339 § 1 k.p.c., gdyż pozwana była w procesie bierna, nie wdała się w spór. Bierność tę Sąd Rejonowy zinterpretował nieprawidłowo.

Z art. 339 § 2 k.p.c. wynika, że w przypadku zachowania pozwanego, które umożliwia wydanie wyroku zaocznego, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Sąd I instancji powołał się na uzasadnioną wątpliwość co do prawdziwości twierdzeń powoda o przywołanych w sprawie okolicznościach faktycznych. Było to rozumowanie błędne, gdyż nie dotyczyło prawdziwości twierdzeń powoda tylko niedostatku tych twierdzeń i braku dowodów na ich poparcie. Przy czym Sąd Rejonowy poszedł w swych rozważaniach tak daleko, że zarzucił brak właściwego określenia podstawy faktycznej żądania

i przywołał brzmienie art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. W takiej sytuacji byłyby podstawy do uzupełnienia braków formalnych pozwu, a nie do oddalenia powództwa.

Omawiana przesłanka skutkująca brakiem możliwości uwzględnienia powództwa wyrokiem zaocznym zachodzi, gdy występuje sprzeczność pomiędzy twierdzeniami powoda a dowodami znajdującymi się w aktach lub gdy oświadczenia faktyczne wzajemnie się wykluczają czy są sprzeczne z charakterem żądania. W takich sytuacjach można mówić

o uzasadnionych wątpliwościach, chociaż pozwany nie wdaje się w spór,

a więc nie kwestionuje okoliczności faktycznych, które jako bezsporne nie wymagają dowodu. Rozumowanie Sądu Rejonowego pozostawało

w sprzeczności z art. 229 k.p.c., gdyż bezzasadne jest oczekiwanie dowodu dla wykazania faktów przyznanych, gdy przyznanie nie budzi wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (szerzej patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1998 roku, I CKU 34/98, L.). W omawianej procedurze domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe, oczywiście gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości, pozostawiając obowiązek sądu rozważenia czy

w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (tak, słusznie Sąd Najwyższy w wyroku

z dnia 31 marca 1999 roku, I CKU 176/97, L. i przywołane w tym wyroku orzecznictwo).

Konkludując, okoliczności faktyczne podane przez powoda nie były wątpliwe. Powód bez wewnętrznych sprzeczności powołał się na istnienie po stronie pozwanej niespłaconego zobowiązania kredytowego w określonej wysokości i na określonych zasadach płatności. Twierdzenia te korespondują z załączonymi do pozwu dokumentami prywatnymi, które są zgodne

z charakterem żądania. Pozwana nie zakwestionowała przytoczonych przez powoda twierdzeń faktycznych. Nie było potrzeby ich dowodzenia. Okoliczności te wystarczały do uwzględnienia powództwa wyrokiem zaocznym w całości. Nie chodzi więc w tym przypadku o ocenę materiału dowodowego, istotę znaczenia dokumentów prywatnych ani o możliwość uzupełniania twierdzeń i dowodów na wezwanie sądu – te zarzuty apelacji są bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w sposób uwidoczony w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

i – w przypadku kosztów postępowania apelacyjnego – na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Na koszty postępowania pierwszoinstancyjnego złożyły się opłata od pozwu i opłata skarbową od pełnomocnictwa, a koszty w instancji odwoławczej objęły wyłącznie opłatę od apelacji.